

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko F. Spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt VI ACa 778/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka P. S.A. w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 marca 2015 r. oddalającego jej apelację od oddalającego powództwo wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 marca 2014 r. Powódka dochodziła od pozwanej F. Sp. z o.o. w W. (obecnie F. Sp. z o.o.

w W.) kwoty 51 356,80 zł z tytułu odszkodowania za niewykonanie zobowiązania wynikającego z § 6.2 umowy najmu z 17 lutego 2010 r. oraz kwoty 57 803,19 zł tytułem naprawienia szkody, jaką poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy najmu pomieszczeń. Sądy obu instancji ustaliły, że pozwana nie wykonała zobowiązania wynikającego z § 6.2 umowy z 17 lutego 2010 r. i niezapewniła w wynajmowanym przez powódkę lokalu przy ul. [...] w W. dwóch niezależnych źródeł zasilania w energię elektryczną w terminie 4 miesięcy od dnia zawarcia umowy. Sądy obu instancji uznały jednak, że powódka nie udowodniła, iż koszty wynajmu lokalu przy ul. [...] w W., jego ochrony i dostępu do sieci Internet, poniesione przez nią, z jej własnej woli, stanowiły szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. Powódka wynajmowała ten lokal na podstawie umowy zawartej w miesiącu poprzedzającym podpisaniem umowy z 17 lutego 2010 r., wobec czego koszty poniesione w związku z umieszczeniem serwerowni w innej lokalizacji, nie wynikały bezpośrednio z niewykonania umowy, ale z decyzji gospodarczej powódki. Powódka podpisała umowę z pozwaną pomimo braku drugiego źródła zasilania, a na wypowiedzenie tej umowy zdecydowała się dopiero 7 czerwca 2011 r. Drugie roszczenie odszkodowawcze wywodzone z prowadzenia przez pozwaną z powódką negocjacji w sprawie z wynajęcia jej dodatkowej powierzchni przy ul. [...] z naruszeniem dobrych obyczajów Sądy również uznały za nieuzasadnione. Zgodziły się wprowadzić z powódką, że pozwana naruszyła dobry obyczaj i nie dochowała należytej staranności, wymaganej od osoby prowadzącej działalność gospodarczą, co pozwalało przypisać jej winę, wymaganą przy ustalaniu odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 72 § 2 k.c. Jednak koszty wynajęcia nowego lokalu, jego przystosowania do potrzeb powódki oraz koszty przeprowadzki nie zostały przez te Sądy uznane za szkodę, do której naprawienia pozwana była zobowiązana. W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego - błędną wykładnię art. 361 k.c., art. 362 k.c., art. 471 k.c. oraz art. 66 k.c. w zw. z art. 659 k.c. i art. 72 § 2 w zw. z art. 66 k.c. Wniosła o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jej rzecz kwoty 51.356,80 zł z tytułu niewykonania zobowiązania wynikającego z umowy § 6.2 umowy najmu z 17 lutego 2010 r. oraz kwoty 57.803,19 zł tytułem naprawienia szkody, jaką poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy najmu pomieszczeń oraz

niewykonania zobowiązania wynikającego z § 6.2 umowy najmu z 17 lutego 2010 r., ewentualnie domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia tej skargi do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca powołała się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. to znaczy na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a konkretnie interpretację pojęcia szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego w ujęciu art. 361 k.c. w kontekście pytania „czy może być uznany za szkodę uszczerbek majątku poszkodowanego, spowodowany poprzez kontynuowanie umowy, która zostałaby rozwiązana, gdyby nie wystąpiło zdarzenie powodujące konieczność jej kontynuowania oraz czy pomiędzy zdarzeniem polegającym na niewykonaniu zobowiązania a powstaniem zobowiązania w wyniku kontynuowania umowy, która mogłaby zostać rozwiązana, gdyby

zobowiązanie zostało wykonane zachodzi adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 k.c.”

Jeżeli jako przesłanka przedsądu wskazywana jest potrzeba wykładni określonych przepisów prawa, skarżący powinien wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124). Potrzeba wykładni przepisów prawa nie zachodzi, jeśli dane przepisy zostały już przez Sąd Najwyższy poddane interpretacji i nie zachodzi potrzeba odejścia od utrwalonej linii orzeczniczej. Pojęcie szkody nie ma wprowadzie ustawowego określenia, ale jego istota była wielokrotnie i wielostronnie omawiana w judykaturze Sadu Najwyższego. Szkodę stanowi uszczerbek poniesiony w dobrach chronionych poszkodowanego, wbrew jego woli, skutek zdarzenia wyrządzającego szkodę (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r., I CSK 457/10, LEX nr 1318300). Natomiast przewidziany w art. 361 § 1 k.c. tzw. adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a szkodą wyraża się tym, że odpowiedzialność dłużnika dotyczy tylko skutków typowych, nie zaś wszelkich skutków, które w ciągu zdarzeń, jakie nastąpiły, dają się z punktu widzenia kauzalności połączyć w jeden łańcuch. Typowym jest skutek, jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym, na podstawie zasad doświadczenia życiowego, wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. Nie mieści się w płaszczyźnie adekwatnego związku przyczynowego skutek, który wprowadzie daje się łączyć z określonym zdarzeniem początkowym w sensie oddziaływania sprawczego, ale jest następstwem nietypowym, tj. nie występującym w kolejności zdarzeń, która charakterystyczna jest dla określonej przyczyny i przez to nie dającym się uwzględnić w ewentualnych przewidywaniach, a zarazem zależny jest w istocie od

innych zdarzeń, które w zbiegu z przyczyną wyjściową jawią się jako przypadkowy zbieg okoliczności (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2000 r., III CKN 810/98 - Lex nr 51363). W związku z tym, zagadnienia, których wyjaśnienia domaga się skarżący zostały, już należycie wyjaśnione w orzecznictwie. Odpowiedź na zadane przez skarżącą pytanie, jest zależna od ustalonego przez Sądy powszechne stanu faktycznego sprawy. Wśród ustaleń faktycznych rozpatrywanej sprawy brak takich, które wskazują na wynajęcie innego lokalu jedynie tymczasowo, na okres do uzyskania podwójnego niezależnego zasilania serwerowni. Nie wynika z nich także, że powódka miała podstawy by liczyć na jednoznacznie pozytywny wynik negocjacji w sprawie wynajęcia dalszych pomieszczeń w budynku pozwanej, skoro między stronami występowały nierozwiązane punkty sporne. Wobec podniesienia przez powódkę jedynie zarzutów materialnoprawnych, ustalony stan faktyczny ma charakter bezwzględnie wiążący w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystąpiła. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

jw